De legende van Sint Nicolaas

Lang, lang geleden gingen eens drie kinderen de velden in om korenaren te rapen. Ze waren heel, heel erg arm. De moeder had niets meer te eten voor ze. Daarom gingen ze elke morgen van huis om korenaren te zoeken.
Ze raapten hier een aar en daar een aar, hier nog één, en daar nog één ….Ze liepen steeds maar verder en verder.
Maar op een avond waren ze wel erg ver van huis geraakt, ze waren verdwaald. Het werd al donker en ze waren erg bang, Ze waren ook erg moe. Tenslotte was het helemáál donker, en ze waren erg, erg bang. Ze waren verdwaald. Er was geen weg naar huis. Ze keken naar links, ze keken naar rechts, ze keken voor hen uit, ze keken achterom: niets dan duisternis.

Opeens zag een van de kinderen een flauw licht in de verte. Hoewel ze erg moe waren, begonnen ze allemaal te hollen, ze holden zo hard als ze konden en ze kwamen bij een klein huis met een lamp. Ze waren erg blij en klopten op de deur:

"Laat ons binnen, alstublieft.
Laat ons binnen, alstublieft.
Laat ons binnen, alstublieft.
We zijn verdwaald. We weten niet waar we zijn.
Laat ons binnen, alstublieft.
Laat ons binnen, alstublieft.
Laat ons binnen, alstublieft."

De deur ging open. Krrr…krrr…krrr…

Een heel grote man deed de deur open. Hij zat onder het bloed; het zat op zijn overhemd en over zijn hele broek. Het was een slager. Hij had een groot, een erg groot mes in zijn hand.

"Kom binnen, kinderen.
Kom binnen, kinderen."

Vlak nadat ze het huis waren binnengegaan en zodra ze de deur dicht gedaan hadden, pakte de slager zijn grootste mes, sneed de kinderen in kleine stukjes en stopte ze in een pekelvat om de stukjes vers te houden, net zoals met ham en spek.

Ondertussen was hun moeder erg ongerust geworden. Ze zocht overal naar haar kinderen. Ze ging naar binnen en schreeuwde: "Kinderen, kinderen, waar zijn jullie?"
Maar er kwam geen antwoord. Dus ging ze verder zoeken, terwijl de tranen haar over de wangen rolden.
Ze ging naar de akkers en schreeuwde: "Kinderen, kinderen, waar zijn jullie?"
Maar er kwam geen antwoord. Dus ging ze maar weer verder, terwijl de tranen haar over de wangen stroomden.
Ze ging naar het bos en schreeuwde: "Kinderen, kinderen, waar zijn jullie?"
Maar er kwam geen antwoord. Dus al huilend trok zij verder. Ze ging over de berg en schreeuwde: "Kinderen, kinderen, waar zijn jullie?"
Maar er kwam geen antwoord. Ze was ten einde raad. Ze ging weer naar huis en ze huilde aan één stuk door, ze kon maar niet ophouden.

Een paar dagen daarna, kwam Sint Nicolaas bij het huis van de slager. Hij klopte op de deur:
"Alstublieft, laat mij binnen, alstublieft, laat mij er in. Ik ben Sint Nicolaas."
De deur ging open. Krrr…krrr…krrr…

© Comenius 2.1 Project, 2007.

Een heel grote man deed de deur open. Zijn overhemd en zijn broek zaten onder het bloed. Het was de slager. Hij had een groot, een heel groot mes in zijn hand.

"Kom binnen, Sint Nicolaas. Kom binnen, Sint Nicolaas."

Sint Nicolaas ging het huis binnen, hij ging naar de keuken en ging aan de tafel zitten. Toen vroeg hij aan de slager: "Alstublieft, slager, heeft u wat vlees uit het pekelvat voor mij?"
De slager zette grote ogen op. Hij schrok heel erg. Hij was zo geschrokken, toen hij die vraag hoorde dat hij wegholde en er is nooit meer iets van hem gezien.

Sint Nicolaas ging naar het pekelvat, deed het deksel eraf, duwde met drie vingers op het vat en sprak:

"Kinderen, word wakker!
Kinderen, word wakker!
Kinderen, word wakker!"

Het eerste kind ontwaakte, wreef over zijn ogen, sprong uit het vat en zei: "Oh, mmm, wat heb ik lekker geslapen."
Het tweede kind werd wakker, wreef over zijn ogen, sprong uit het vat en zei: "Oh, mmm, wat heb ik lekker geslapen."
Het derde kind werd wakker, wreef over zijn ogen, sprong eruit en zei: "Oh, ik dacht dat ik in het paradijs was beland."

Sinds die dag zorgt Sint Nicolaas erg goed voor alle goede kinderen en hij bezoekt ze elk jaar op 6 december.
De goede kinderen wachten vol ongeduld op hem en de andere kinderen zijn bang voor de boeman. Zorg er voor een goed kind te zijn en zie uit naar de zesde december.

Tekst: Chantal Muller
Illustratie: Aline Misson

© Comenius 2.1 Project, 2007.